EUROOPAN VAPAUSTAISTELU

ULKOASIAINMINISTERI

von RIBBENTROPIN

BERLINISSÄ 26.11.1941 PITÄMÄ PUHE

Teidän Ylhäisyytenne, hyvät herrat, puoluetoverit.

Kiitän Teitä siitä, että olette saapuneet tähän tilaisuuteen, jonka tarkoituksena on antaa Berlinissä oleville valtakunnanhallituksen jäsenille, valtioon, puolueeseen ja puolustusvoimiin kuuluville, taiteen ja tieteen edustajille, teollisuuden ja Saksan kaikkien eri elämänalojen miehille tilaisuus tutustua erittäin tervetulleisiin ulkomaisiin vieraisiimme. Erityisesti lausun tähän piiriin tervetulleiksi myös koti- ja ulkomaisen lehdistön sekä radion edustajat.

Hyvät herrat! Meillä on kunnia näinä päivinä nähdä pääkaupungissamme useimpien Euroopan valtioiden ulkoministerit ja Kauko-Idän ystävävaltioiden edustajat, nimittäin Ilalian, Japanin, Unkarin, Mandshukuon, Espanjan, Romanian, Bulgarian, Slovakian, Kroatian, Suomen ja Tanskan edustajat. Näiden järjestystä rakastavien valtioiden, joihin vielä Kiinakin on liittynyt, edustajien kanssa olemme eilen vahvistaneet pyhän kominterninvastaisen sopimuksen, joka ilmaisee heidän kansojensa tahdon työskennellä yhdessä maittemme lopulliseksi pelastamiseksi kommunismilta ja olla tässä työssä lepäämättä ennen kuin tämän ihmiskunnan hirvittävimmän henkisen sairauden viimeinenkin jäännös on hävitetty.

Ilmaistakoon tässä vielä kerran valtakunnanhallituksen erityinen ilo ja tyydytys tämän erikoisen tapauksen johdosta, joka on käännekohta sillä tiellä, joka johtaa uuden Euroopan yhteenliittymiseen ja muodostumiseen ja oikeudenmukaisen järjestyksen aikaansaamiseen muussakin maailmassa.

Hyvät herratl Haluaisin nyt käyttää tätä tilaisuutta antaakseni Teille lyhyen yleissilmäyksen sodan syntyyn ja kehitykseen sekä valtakunnanhallituksen käsitykseen nykyisestä ulkopoliittisesta tilanteesta.

Saksan puolustusvoimien ja Italian, Romanian, Unkarin ja Slovakian liittolaisjoukkojen, Pohjolan urhoollisen kansan ja Espanjan, Ranskan, Kroatian, Tanskan, Norjan, Hollannin ja Belgian vapaaehtoisosastojen sankaruus on murskannut kommunismin ja bolshevismin valtiollisen mahdin, joka - Johtajan sanojen mukaan - ei enää koskaan voi nousta.

Kaksi suurmiestä, Saksan Johtaja ja Italian Duce, ensimmäisinä tajusivat tämän vaaran yli kaksikymmentä vuotta sitten ja ryhtyivät taisteluun tätä häviävän aikakauden katsomuksien ja tapojen viimeistä rappeutumisilmentymää vastaan estäen terveitten kansojensa syöksymisen avautuvaan kuiluun. Tämä teko kuuluu nyt jo historiaan. Sen jälkeen kun molemmat johtajat esimerkillään ja kansallissosialismin ja fascismin oppinsa avulla olivat luoneet kansojensa olemassaolon sisäiset edellytykset, kohtasivat he kuitenkin toisella askeleella, nimittäin turvataessaan kansojensa tulevaisuutta ulospäin, miltei voittamattomalta näyttävää vihamielisyytta ulkomaailmassa. Lännen demokratiat, omien kansojensa verenimijöiden suhteellisen pienen piirin johtamina, omistajien itsekkääseen ajatustapaan kangistuneina ja Versaillesin sopimuksen, tuon mielettömän teon, riistämispykäliin tottuneina, eivät halunneet kuulla mitään välttämättömimmästäkään tarkistuksesta. Ne vastustivat alusta alkaen itsepintaisesti Johtajan ja Ducen jokaista järkevää yritystä turvata Saksan ja Italian kansoille, jotka molemmat menneisyydessä, tämän maailman hyödykkeitä jaettaessa, olivat joutuneet häviölle, edes elämän perusta, nimittäin jokapäiväinen leipä.

Hyvät herrat! Nyt on melkein käsittämätönta, että Englanti tekaisi sodan aiheen Saksaa vastaan siitä, että Saksa tahtoi vapaaehtoisen äänestyksen kautta saada saksalaisen Danzigin kaupungin takaisin valtakunnan yhteyteen ja rakentaa autotien Danzigin käytävän läpi. Tämä tosin olikin vain Englannin Saksalle syyskuun 3 p:nä 1939 antaman sodanjulistuksen ulkonainen aihe. Todellisuudessa eivät silloin vielä maailmaa hallinneen Englannin valtiaat, jotka erityisesti pitivät osastaan Euroopan kotiopeltajattarena, suoneet Saksalle sitä asemaa, joka suurelle eurooppalaiselle kansalle kuului tai joka kenties olisi taannut sille jopa huolettoman elämän. Täytyy kysyä itsellään: miksi? Vastaus voi kuulua vain: Englannin puhtaasti epäoikeutettujen valtapyyteiden vuoksi, Englannin, joka itse 45-miljoonaisine väestöineen hallitsee maailman kolmannesta eikä suonut Saksan yli 80-miljoonaiselle kansalle sen tarvitsemaa vaatimattomintakaan elintilaa, ja sen hallitsevien piirien saksalaista taitavuutta ja jälleen voimistuneen Saksan sosiaalista esimerkkiä kohtaan tunteman huolestumisen vuoksi.

Sen sijaan, että olisivat palauttaneet Saksan yhdenvertaisuuden ennalleen ja pyrkineet tällä molempien kansojen samanarvoisuuden pohjalla molemminpuolisten etujen sovitteluun ja edelleen laskeneet perustan hyödylliselle

etuyhteisyydelle muuhun maailmaan nähden, luulivat silloin hallinneet piirit voivansa turvata omat epäoikeutetut valtapyyteensä vain kukistamalla Saksan vielä kerran.

Siihen nähden on Johtaja Englantia kohtaan harjoittanut suurpiirteisyyden ja pitkämielisyyden politiikkaa, jota Englannin Saksan kansaa kohtaan ennen harjoittamaan vääryyteen verrattuna voidaan pitää vertojaan hakevana ja joka oli ymmärrettävissä siten, että Johtaja silloin tekemäänsä päätöstä johdonmukaisesti seuraten tahtoi tehdä kaikkensa yrittääkseen päästä sopimukseen Englannin kanssa molempien maiden hyödyksi ja eduksi.

Jos kuvittelee mielessään tämän Johtajan politiikan Englannille suomia etuja, jotka eivät rajoittuneet vain Englannin saarivaltakunnan alueen ja meriliikenteen täydelliseen turvaamiseen, vaan ulottuivat sen lisäksi valmiuteen käyttää saksalaisia mahtikeinoja brittiläisen imperiumin suojelemiseen, käsittää nyt jokainen järkevä ihminen, miten sokeita englantilaiset valtiomiehet olivat. Tosin jo silloin, neuvottelujen aikana, meille kävi selväksi, että ratkaisevat, ennen kaikkea juutalaiset voimat Englannissa edustivat sitä mielipidettä, että joko Saksa tyytyy Englannin sille antamaan osaan Euroopassa, s.o. alempiasteisen kansan osaan ja hyväksyy Englannin Saksan kansalle kohtuulliseksi katsoman elintason - samantekevää, onko tämä taso siedettävä vai ei - tai syttyy sota.

Kaikissa sen ajan neuvotteluissa oli tämä rivien välissä tai avoimesti lausuttu sodanuhkaus aina brittiläisten valtiomiesten viimeinen viisaus. Tässä asiassa voin huoletta olla päätodistajana, koska minä kansallissosialismin valtaantulon jälkeisinä vuosina yhä uudelleen vein Johtajan tarjoukset Englantiin, mistä minun joka kerta oli palattava ilmoittamaan Johtajalle, että englantilaiset itsepäisyydessään olivat ne hyljänneet ja että Englanti kai ensimmäisen sille suotuisalta näyttävän tilaisuuden sattuessa julistaisi meille sodan. Tämä itsepäisyys oli miltei käsittämätöntä, mutta se vahvisti meitä käsityksessämme Englannin hallitsevien piirien tunteista Saksaa kohtaan. Joka hylkää sellaiset ainutlaatuisen edulliset tarjoukset, se on päättänyt ryhtyä sotaan. Siitä olimme vakuuttuneita. Ovatko Englannin kaikkitietäväiset propagandantekijät sitten oikeassa sanoessaan, että minä olisin, tuntematta englantilaista olemusta ja arvostellen väärin englantilaisen luonteen, tiedoittanut Johtajalle, että Englanti ei koskaan taistelisi, sen jätän mielelläni tulevaisuuden arvostelun varaan. Mutta tulevaisuus tulee ratkaisemaan myöskin jotakin muuta, paljon tärkeämpää, nimittäin harjoittivatko Englannin valtiomiehet silloin viisasta politiikkaa vai eivät. Itse puolestani luulen, että se on sen jo ratkaissut. Sillä ero sen ajan ja nykyisyyden välillä selvinnee typerimmällekin englantilaiselle. *Silloin* Saksan liittotarjous Englannin ja sen imperiumin turvaamiseksi Saksan tunnettujen Versaillesin tarkistusvaatimusten tunnustamista ja Saksan siirtomaiden takaisinluovutusta vastaan - ja *nyt*: Englanti toivottomassa taistelussa maailman vahvinta valtioliittoa vastaan. Aloittaessaan vihollisuudet englantilaiset ryhtyivät taas vanhaan, heille toiseksi luonnoksi tulleeseen peliinsä: antaa toisten valtioiden, s.o: Euroopan valtioiden toinen toisensa jälkeen, ensiksi Puolan, taistella puolestaan.

Ellei Englanti olisi taannut Puolaa, olisi tämä epäilemättä päässyt rauhalliseen sopimukseen Saksan kanssa. Mutta Englanti tai pikemminkin herra Churchill, joka, kuten hiljattain saimme kuulla, jo silloin vehkeili herra Rooseveltin kanssa oman pääministerinsä Chamberlainin selän takana selkkaukseen pyrkien, yllytti Puolaa vastarintaan saadakseen siten sodan aiheen Saksaa vastaan.

Samaan aikaan oli Ranskan, jonka kanssa Saksa samoin oli kulkenut yhteisymmärrystä kohti, Englannin käskystä aloitettava hyökkäys. Englannista riippuvaiset tyhmyrit tai rikolliset olivat saattaneet tämän maan siihen asemaan. Sitten oli Norjan vuoro, sen jälkeen Hollannin ja Belgian. Muutamissa kuukausissa Saksan puolustusvoimien onnistui kuitenkin miehittää nämä maat, ja Englanti sai kunniakkaan Dünkircheninsä. Italia astui Saksan rinnalle tässä omistavien taistelussa mitään omistamattomia vastaan. Mutta vieläkään Englanti ei ollut saanut kyllikseen. Sen aatteen villitsemänä, että vielä voisi saada jalansijaa Euroopassa, se kääntyi Balkanille. Akseli oli näihin aikoihin ryhtynyt kaikkiin ajateltavissa oleviin. diplomaattisiin ponnistuksiin säilyttääkseen rauhan Balkanilla. Turhaan. Englanti - ottamatta huomioon Winkirchenissä saamaansa opetusta - yritti saada Kreikan ja Jugoslavian palvelemaan etujaan. Ymmärtäen oikein tämän tilanteen ja näiden maiden jo pitemmän aikaa harjoittamat juonittelut - puolueettomuuden vastaiset toimenpiteet, vieläpä sotilaallisen tuenkin Italiaa vastaan tämän sotatoimien yhteydessä Välimerellä - ryhtyi Duce taisteluun, jonka Englanti täälläkin oli provosoinut, aluksi Kreikkaa vastaan ja alkoi sotilaalliset operatiot. Kun sitten Jugoslaviakin lopullisesti asettui Englannin puolelle ja Englanti sittemmin avoimesti pani apulaiskansansa Australiasta ja Uudesta Seelannista toimintaan, puhdisti akseli parempien vuodenaikojen tultua tämänkin Euroopan osan muutamassa viikossa briteistä. Niin joutuivat Serbia, Kreikka ja Kreeta tämän hämmästyttävän brittiläisen strategian uhreiksi. Että Yhdysvaltain presidentti innokkaasti avusti tätä Englannin uutta seikkailua, mainittakoon vain sivumennen. Mutta näidenkään lisäksi on tuskin mitään Euroopan kolkkaa, jota Englanti ei olisi yrittänyt voittaa puolelleen tai saada puolestaan taistelemaan. Asianomaisten vastuunalaisten valtiomiesten taito ja oikea tilanteen arviointi ovat kuitenkin ohjanneet heidät valitsemaan oikean tien ja pysymään erillään Englannin takuutarjouksista ja muista houkutteluista.

Mutta ratkaiseva sotilaallinen tappiokaan, jonka Englanti oli Pohjois-, Länsi-, Etelä- ja Kaakkois-Euroopassa kärsinyt, ei antanut sille rauhaa. Herra Churchillin ja hänen saksalaisvihamielisten apureittensa - Yhdysvaltain herra Roosevelt etunenässä - kaikki toiveet kohdistuivat nyt itään. Täten tulen, hyvät herrat, yhteisen

vapaustaistelun vaiheeseen, jota, se on varmaa, kerran tullaan pitämään sekä sodan päätökselle että myös Euroopan kohtalolle ja siten koko kulttuurimaailman tulevaisuudelle yleensä ratkaisevana: sotaretkeen Neuvostoliittoa vastaan.

Saanen palauttaa mieliin ensiksi sen, että Saksa vuonna 1939, toivoen vielä löytävänsä jonkin sovittelun mahdollisuuden Saksan ja Venäjän kansojen välillä, oli solminut Moskovan kanssa sopimuksen molemminpuolisen hyökkäämättömyyden ja molemminpuolisten etupiirien rajoittamisen pohjalla. Kansallissosialismin ja bolshevismin täysin vastakkaisten maailmankatsomusten takia tämä askel ei silloin ollut Johtajalle helppo. Määräävinä olivat hänelle tässä asiassa seuraavat puntaroinnit: Käynnissä olevan saartopolitiikan puitteissa Englanti oli tehnyt Euroopan eri maille takuutarjouksia perustellen niitä sillä, että Saksan laajentumistoiveet muka uhkasivat näitä maita. Edelleen: Englanti ja Ranska tekivät näihin aikoihin parhaansa saadakseen Neuvostoliiton, tarjoamalla tälle avunantosopimusta, liitetyksi täydentäväksi renkaaksi Saksan-vastaiseen saartopolitiikkaansa.

Tietoisena siitä, että sellaisen suunnitelman onnistuminen, s.o. Englannin, Ranskan ja Neuvostoliiton muodostaman valtioliiton aikaansaaminen, merkitsisi suunnatonta vaaraa Saksalle ja koko Euroopalle ja siten ennen kaikkea myös etelässä ja pohjoisessa oleville pienille naapurivaltioille, ilmoitti Johtaja Moskovalle Saksan syyksi luettujen laajentumistoiveiden valheellisuuden.

Saksan lähetyskunnan saapuessa Moskovaan olivat Neuvosto-Venäjän hallituksen ja englantilais-ranskalaisen sotilaskomission neuvottelut huippukohdassaan. Sillä, että Saksan lähetyskunnan puolestaan onnistui saada aikaan jännityksen laukeaminen Venäjän kanssa, esti Saksa ainakin bolshevismin välittömän tunkeutumisen Eurooppaan. Samalla Johtajalla oli määrättyjen venäläisten ilmiöiden ja sieltä saatujen tietojen perusteella oikeutetulta näyttäviä toiveita siitä, että tämän yhteisymmärryksen jatkuvasti vaikuttaessa Neuvostoliitto voisi luopua maailmanvallankumouksen aatteestaan ja muutenkin vähitellen tulla Saksan ja muidenkin Venäjään rajoittuvien Euroopan maiden rauhalliseksi naapuriksi. Saksa tekikin myös - rehellisesti seuraten julistuksiaan - kesästä 1939 lukien täydellisen muutoksen Venäjän-politiikassaan. Se rajoittui aina puhtaasti saksalaisiin etupiireihinsä ja koetti kärsivällisesti kaikissa ilmaantuneissa erimielisyyksissä päästä neuvostolaisten kanssa sovinnolliseen yhteisymmärrykseen. Kaikkien ristiriidan mahdollisuuksien poistamisen toivossa ja ennakolta ehkäistäkseen kaikki epäluulot se meni niin pitkälle, että siirsi kaikki rajamaiden saksalaiset Saksaan. Toivossaan voida täten aikaansaada neuvostohallituksen vastaavanlainen asenne Saksan valtakuntaa, vieläpä ehkä ympäristöäkin kohtaan, valtakunnanhallitus tunnetusti pahoin pettyi.

Nootissa, jonka ulkoasiainministeriö kesäkuun 22 p:nä 1941 jätti neuvostohallitukselle, teki valtakunnanhallitus maailmalle tiettäväksi, miten häpeällisellä tavalla neuvostohallitus sitä oli pettänyt, ja että neuvostolaiset olivat pitäneet vuoden 1939 sopimuksia vain taktillisina shakkisiirtoina.

Stalin aavisti edeltäpäin, että Englanti oli päättänyt ryhtyä sotaan Saksaa vastaan, ja toivoi Saksan ja läntisten demokratioiden välistä pitkää uuvutussotaa, joka tekisi hänelle mahdolliseksi ilman suuria voimanponnistuksia tunkea bolshevismi Eurooppaan. Tässä toivossaan hän huomasi pettyneensä meidän saatuamme nopean voiton Ranskasta ja ajettuamme englantilaiset Euroopasta. Nyt hän muutti taktiikkaansa, solmi jälleen siteet Englantiin ja Amerikkaan ja joudutti sotilaallista eteenmarssiaan Saksaa vastaan. Ulkoasiainministeriö osoitti silloin yksityiskohdittain, miten kommunistiset asiamiehet Saksan-Venäjän sopimuksesta huolimatta edelleenkin toimivat hajoittamis-, vakoiluja sabotaashimielessä Saksaa vastaan ja miten komintern edelleen jatkoi propagandatoimintaansa Balkanin maissa ja koko muussa Euroopassa. Se viittasi myöskin siihen, miten neuvostovalta vastoin kaikkia sopimuksia jatkuvasti bolshevisoi Itä-Euroopan alueita, miten neuvostolaiset vaativat Saksalta pohjoisessa Suomen ja kaakossa Bulgarian uhraamista sekä Saksan suostumusta sotilaallisten tukikohtien rakentamiseen Dardanellien salmiin ja miten Johtaja nämä vaatimukset hylkäsi - miten neuvostolaiset siirsivät punaisen armeijan Jäämeren ja Mustanmeren välillä yhä enemmän länteen, kunnes lopulta koko Venäjän sotavoima oli sijoitettu meidän, Suomen ja Romanian rajoille Eurooppaa vastaan, ja miten neuvostolaiset loppujen lopuksi alkoivat rinnan sotilaallisen eteenmarssinsa kanssa yhä avoimemmin omaksua diplomaattisenkin Saksan-vastaisen asenteen. Neuvostovehkeilyt Bulgariassa, Unkarissa, Romaniassa ja Suomessa sekä Serbian kanssa tehty sopimus mainittakoon tässä vielä kerran. Ulkoasiainministeriön nootissa tähdennettiin jo silloin aivan erikoisesti, että valtakunnanhallituksen hallussa olevien todisteiden mukaan Englannin lähettiläs Moskovassa, Cripps, koetti jo koko vuoden 1940 ajan voittaa Neuvostoliiton kaikesta huolimatta Englannin päämäärien puolelle, ja miten tuloksellisia nämä yritykset olivat. Tällä välin oli valtakunnanhallitus saanut täsmällisiä todisteita Englannin alahuoneen salaisista istunnoista vuoden 1940 aikana. Näistä todisteista selviää vastaansanomattomasti, että alahuone Ranskan kukistuttua ymmärrettävästi oli perin huolissaan sodan kehityksestä ja menestymismahdollisuuksista. Herra Churchill koetti silloin, hallussamme olevien todisteiden mukaan, rauhoittaa alahuoneen levottomuutta ja uudelleen voittaa Englannin kansan sotapolitiikkaansa kannattamaan selittämällä alahuoneelle seuraavaa:

1. että hän oli lähettiläs Crippsin Moskovassa käymien neuvottelujen perusteella nyt saanut täsmällisen lupauksen, että Neuvosto-Venäjä liittyisi sotaan Englannin puolella, ja

2. että hän oli saanut presidentti Rooseveltilta rajoittamattoman lupauksen Englannin sodankäynnin tukemisesta.

Näistä salaisista istunnoista käsiimme joutuneiden tiedonantojen mukaan Churchillin onnistui loppujen lopuksi vain näillä selityksillä tukahduttaa useiden edustajien epäröivä mieliala ja pysyttää heidät puolellaan. Englannin ja Venäjän asiamiehet Balkanilla toimivat jo 1940 yhdessä Saksan ja Italian etujen vastaisesti. Vuoden 1941 alussa tämä jo mainittu englantilais-neuvostolainen yhteistyö tiivistyi yhä edelleen, kunnes se Balkanin kriisin tämän vuoden huhtikuun alussa puhjetessa kävi koko maailmalle selväksi. Ulkoasiainministeriön nootti on samoin vastaansanomattomasti todennut, että Englanti ja Neuvostoliitto yhteistoiminnassa lavastivat Jugoslavian kolmiliittoon liittymisen jälkeen Belgradissa aikaansaadun kapinayrityksen. Tämän englantilais-venäläisen suunnitelman tarkoituksena oli mahdollisuuksien mukaan hyökätä kolmelta suunnalta Balkanilla olevien saksalaisten joukkojen kimppuun, suunnitelma, jonka nopeat voittomme - kiitos balkanilaisten ystäviemme ja Turkin hallituksen suhtautumisen - tekivät tyhjäksi. Juuri ennen SaksanVenäjän sodan puhkeamista tunnetuksi tullut lordi Beaverbrookin kehoitus Venäjän auttamiseen kaikin käytettävissä olevin keinoin ja hänen USA:lle osoittamansa kehoitus tehdä samoin loi ensi kerran julkista valaistusta Englannin ja Venäjän todellisiin suhteisiin, joten heti vihollisuuksien alettua Saksan ja Venäjän välillä Moskovan ja Lontoon kesken julkaistu liittosopimus oli vain todellisuudessa jo kauan salaisesti voimassaolleen asiaintilan virallinen vahvistus.

Tosiasiallisesti koko maailmalle on nyt selvää, että uhkapelaaja Churchill toimiessaan Saksan ja Neuvosto-Venäjän välien katkeamiseksi, missä työssä hänen toiveensa kävivät yksiin Stalinin ja Rooseveltin toiveiden kanssa, löi pöytään viimeisen korttinsa Saksaa vastaan Euroopassa toivoen sillä voittavansa kaiken. Churchillin tavoin riisui nyt koko juutalais-anglosaksilainen maailma naamarinsa sen toiveen kannustamana, että Venäjä vielä kykenisi aikaansaamaan muutoksen Englannille niin harmillisessa sotilaallisessa tilanteessa. Harvinaisen arvottomalla tavalla kohottivat Lännen demokratiat yht'äkkiä hyökkäysliiton bolshevismin kanssa kunniaan.

Englantilaiset vanhoilliset ja amerikkalaiset miljardöörit, jotka siihen mennessä olivat torjuneet kaiken yhteyden bolshevikkeihin kuin hylkiöihin, selittivät maailmalle, että Venäjä oli ilon, naurun ja hyvinvoivan porvarishengen maa. Englantilaiset ja amerikkalaiset ammattiyhdistys- ja maatalousmiehet todistivat hämmästyneille kuulijoilleen mitä yksityiskohtaisimmin, miten neuvostolaiset muka olivat luoneet todellisen kylläisten ja tyytyväisten työläisten paratiisin ja että kolhoosi muka oli hyvinvoivan ja hyvin toimeentulevan talonpoikaiston säilymisen perusta. Juutalaiset ja brittilaiset tiedemiehet ja sivistyksellisten seurojen jäsenet julistivat nojatuoleistaan Lontoossa ja New Yorkissa, että Neuvostoliitto ammoisista ajoista muka oli ollut tieteellisen ja sivistyksellisen luomistyön keskipiste. Arkkipiispat, piispat ja kardinaalit, jotka vielä aivan äskettäin pyhällä innolla olivat taistelleet Venäjää vastaan ateismin kehtona, julistivat äkkiä, että Neuvostoliitto muka olikin aina ollut kristinuskon kehto ja nyt sen suojelija. Ja Canterburyn arkkipiispa rukoili julkisessa jumalanpalveluksessa punaisen armeijan ja ystävänsä Stalinin puolesta. Churchill ja Roosevelt selittivät kansoilleen, ettei mikään hallitusmuoto ollut heidän julistamiansa demokratian pyhiä periaatteita lähempänä kuin bolshevistinen systeemi. Lännen demokratioissa heitti kaikki kuperkeikkaa viheliäisissä rakkauden ja myötätunnon osoituksissa juutalais-bolshevistiselle rikollisvaltiolle - Stalinin ikävöimän materiaaliavun sensijaan jäädessä tulematta. Olennaisesti realistisemmalta kuuluvatkin Churchillin ja Stalinin toisilleen äskettäin antamat »vanhan sotaratsun» nimitykset. Tämä tuntuukin minusta olevan huomattavasti lähempänä heidän todellista asennoitumistaan. - Viidessä kuukaudessa on nyt tämä anglosaksilaisten viimeinenkin sotilaallinen toivo Euroopassa hävinnyt olemattomiin.

Hyvät herrat! En luule sanovani liikaa, jos väitän, että näitä viittä idän sotaretken kuukautta tullaan pitämään maailmanhistorian tähän asti suurimpana sotilaallisena tekona.

Näinä viitenä kuukautena on onnistuttu - taistelussa sitkeästi ja sisukkaasti ja pelosta saada komissaariensa kuula selkäänsä useimmiten kuolemaa halveksivasti taistelevia vastustajia, äärettömiä sotatarvikemääriä, uusimmanlaisia tykkejä ja tankkeja, Venäjän suunnattoman alueen operatiivisia vaikeuksia sekä epäsuotuista säätä, lokaa, sadetta, lunta ja kylmyyttä vastaan ja tämän maan kuvaamattoman huonossa kunnossa olevilla teillä - täydellisesti tuhoamaan hyvin varustettu ja lukumäärältään maailman suurin armeija. Tämä on sotilaittemme ja liittolaisjoukkojen kunniakas teko, joka täyttää jokaisen, joka edes kaukaa on voinut seurata tämän jättiläismäisen taistelun jokaista vaihetta, sanattomalla ihailulla ja jota kotimaa voi katsoa vain kunnioituksen tuntein. Luulen kuitenkin. että kaikki suurenmoisten joukkojemme sankariteot olisivat kaikesta huolimatta olleet turhia, jollei näitä taisteluja johtamassa olisi ollut kaikki käsittävä, ainutlaatuinen sotapäällikkönero.

Se salaperäisyys, johon Venäjän kolossi tietoisesti verhosi itsensä ja joka salli sen molempien viimeksi kuluneiden vuosikymmenien aikana melkein täydellisesti erottautua ulkomaailmasta, on vasta tämän sotaretken aikana täydelleen hälvennetty. Hillittömän vallanhimon kannustamana on täällä maailmanjuutalaisuudelle itsensä myynyt tyranni suunnannut yhteensä 190 miljoonaa ihmistä käsittävien kansojensa koko voiman yhteen päämäärään: bolshevistisen venäläisyyden maailmanvalloitukseen. Tietoisena siitä, että propaganda yksin ei ole riittävä keino tämän päämäärän saavuttamiseksi, valmensi Stalin rautaisella johdonmukaisuudella ja häikäilemättömyydellä Neuvosto-Venäjää ratkaisemaan tämän tehtävän väkivalloin.

Ihmisiä ja materiaalia pantiin samalla kiihkomielisyydellä alttiiksi tämän päämäärän saavuttamiseksi. Venäläisten sivistyksellinen ja aineellinen elintaso vastaa orjien tasoa. Asuen pääasiallisesti viheliäisissä luolissa ja puoliksi nälkiintyneenä nykyhetken venäläinen on menettänyt kaiken, mikä tekee elämän meille elämisen arvoiseksi. Toiminta, kauneus, perhe ja Jumala eivät hänelle enää ole mitään käsitteitä. Tylsänä, kovana, julmana, ilman elämäniloa ja ihanteita venäläinen on vajonnut asteelle, jota tuskin voi kuvitella. On syvää tragiikkaa siinä tosiasiassa ja tietoisuudessa siitä, että ihmisten itsensä keksimä systeemi vajaan sukupolven aikana saa ihmiset muuttumaan miltei eläimiksi. Kuritushuoneilmapiirissä pestattiin talonpojat ja työläiset väkivalloin sotatöihin ja viimeinenkin rupla luovutettiin maailmanjuutalaisuuden punaisen armeijan, varustelun ja jälleen varustelun hyväksi.

Niin syntyi sinne, missä vielä jokin vuosi sitten oli kyliä ja pieniä kaupunkeja, suunnattomia varustelu- ja sotataloudellisia tehdaslaitoksia, sinne, missä oli ollut rauhallisia peltoja, syntyi strategisten rautateiden ja lentokenttien verkko, nimenomaan pitkin tämän jättiläismäisen valtakunnan länsirajaa. Mutta ennen kaikkea syntyi lukumäärältään vahvin ja tankkien, tykkien, lentokoneiden y.m. materiaalin määrään nähden suurin armeija, mitä koskaan on ollut olemassa. Niin pian kuin Euroopan poliittinen tilanne näyttäisi suotuisalta, piti juutalais-bolshevistisen teräsjyrän murskata Eurooppa alleen. Kun Saksan armeija aivan viime hetkellä, tämän vuoden kesäkuun 22 p:nä, iski, oli punaisen armeijan suuri hyökkäysluontoinen eteenmarssi Eurooppaa vastaan juuri loppuun suoritettu.

Hyvät herrat! Kaikki laskelmat ja olettamukset tämän venäläisen kolossin sotavoimien laajuudesta ja sen diktaattorin, Stalinin, aikomuksista Eurooppaan nähden ylittää todellisuus vielä monin verroin. Siitä, että Johtajan on Saksan ja liittolaisten joukoilla onnistunut vuoden 1941 valtavissa tuhoamistaisteluissa murskata tämä kolossi ja pelastaa Eurooppa hävitykseltä ja juutalaisen bolshevismin ikuiselta orjuutukselta, saa jälkimaailma olla hänelle ikuisesti kiitollinen.

Pohjolan suomalaisten sankareiden kunniakas osuus tähän yhteiseen vapaustaisteluun turvaa heille ainaisiksi ajoiksi paikan Saksan kansan sydämessä.

Neuvosto-Venäjän häviön ja Euroopan-Venäjän suurimman osan miehityksen v. 1941 seuraukset haluaisin esittää lyhykäisyydessään seuraavasti:

1. Sotilaallisesti on Englannin viimeinen liittolainen mannermaalla lakannut olemasta merkittävä tekijä. Saksa ja Italia liittolaisineen ovat siten saavuttaneet Euroopassa sellaisen aseman, ettei niiden kimppuun voida käydä. Mutta suuria voimia vapautuu.

2. Taloudellisesti on akseli ystävineen ja siten koko Eurooppa nyttemmin valtamerentakaisista maista riippumaton. Eurooppa on kerta kaikkiaan tullut mahdottomaksi saartaa. Euroopan-Venäjän vilja ja raaka-aineet voivat täysin tyydyttää Euroopan tarpeet. Sen sotateollisuus alistetaan palvelemaan Saksan ja sen liittolaisten sotataloutta, mikä vielä valtavasti nostaa Euroopan sotapotentiaalia. Tämän jättiläismäisen alueen organisointi on jo täydessä käynnissä. Täten on luotu molemmat viimeiset ja ratkaisevat edellytykset akselin ja sen liittolaisten lopulliselle voitolle Englannista. Sotavuoden 1941 loppuessa ovat Saksa ja sen liittolaiset miehittäneet sekä Venäjän väkirikkaimman osan että suurimman osan Venäjän siitä alueesta, jolla raaka-aineisiin ja viljaan nähden on merkitystä. Tällä alueella sijaitsee myöskin ylivoimaisesti huomattavin osa Neuvosto-Venäjän teollisuutta.

Ottaen huomioon venäläisille sotilaallisella ja taloudellisella alalla vielä jäävät mahdollisuudet ei ole kovinkaan vaikeata ennustaa asioiden jatkuvaa kulkua idässä. Koulutettujen sotilaiden ja materiaalin puute tekee neuvostolaiset tulevaisuudessa kykenemättömiksi sotilaallisiin voimanponnistuksiin, jotka kokonaistilanteen puitteissa voisivat merkitä käännettä sodassa. Kokonaissodankäyntiä silmällä pitäen ovat akseli ja sen liittolaiset nyt näin ollen Englantiin ja sen apureihin nähden strategisesti ehdottoman hallitsevassa asemassa. Akseli on voittanut Euroopan pohjoisen, läntisen, itäisen ja kaakkoisen sotaretken, ja mitä ikinä englantilaisten strategien mielikuvitus keksineekään, Euroopassa luotuja kovia tosiasioita se ei koskaan enää pysty muuttamaan.

Kuten Euroopassa, on Englanti Afrikassakin jo kerran voinut vakuuttautua siitä, mihin joukkojemme rohkea hyökkäyshenki ja iskuvalmius tälläkin alueella pystyvät. Tällä hetkellä on taistelu siellä uudelleen leimahtanut liekkiin. Nämä alueet sijaitsevat muuten pitkällä tähtäimellä katsoen akselille maantieteellisesti suotuisammasti kuin anglosakseille, joiden tie vie sinne laajojen valtamerten poikki.

Jatkuvassa sodankäynnissä ovat nyt vastakkain: Englannin saaret amerikkalaisine valtamerentakaisine apureineen toisella puolella ja valtava eurooppalainen liitto toisella. Saksalla ja Italialla on nyt tilaisuus keskittää armeijoittensa, laivastojensa ja lentoaseittensa ratkaiseva voima brittiläisen päävastustajansa kukistamiseen. Tässä taistelussa on eurooppalaisella liitolla niin strategiseen asemaan katsoen kuin myös mitä tulee ihmis- ja materiaalimäärään kaikki menestymisen toiveet puolellaan.

Hyvät herrat! Mutta myöskin maailman poliittiselle kokonaistilanteelle on bolshevismin häviöllä ratkaiseva merkitys. Kolmen vallan sopimuksella liittoutuneiden suurvaltojen, Saksan, Italian ja Japanin ja niihin liittyneiden valtioiden ylivoimaisuus on Venäjän pudottua pelistä tullut niin suureksi, että en näe mitään muuta valtayhdistelmää, joka ajan mittaan voisi sitä vastustaa. Suurin piirtein ulottuu tämän ryhmän ja sen ystävien valtavyöhyke koko Euroopan alueelle Nordkapista aina Välimeren piiriin saakka ja Atlantin rannikolta aina syvälle sisä-Venäjälle saakka. Myöskään Pohjois-Afrikan alue ja lähi-itä eivät, sikäli kuin vihollisella siellä vielä on asemia, voi välttää tämän poliittisen ja sotilaallisen voimaryhmän vaikutusta. Itä-Aasiassa taas Japanin suurvalta määrää jatkuvan kehityksen suunnan eikä sen hallitsevaa asemaa ajan mittaan mikään maailman valta voi asettaa riidanalaiseksi. Näitä valtoja vastassa on nyt Englanti herra Churchillin johtamana. Kukaan ei voi nähdä tämän miehen sydämeen, miehen, jota englantilaisista epäilemättä on pidettävä pääsyyllisenä Englannin sodanjulistukseen Saksalle. Olisi kuitenkin ihme, ellei herra Churchill jo nyt sisimmässään ymmärtäisi, että hän ei enää voi tätä sotaa voittaa, vaan että Englanti jo on hävinnyt pelin. Tosin hän ei voi tätä omalle kansalleen myöntää, ja niinpä hän kiinnittääkin kaikki toiveensa viimeisen vielä mahdollisen liittolaisen, Amerikan Yhdysvaltojen, apuun.

Teidän Ylhäisyytenne, hyvät herrat! Jo vuosia on presidentti Roosevelt uhannut Saksaa ja kaikkia mahdollisia muita valtioita sodalla. Saksa on tästä aluksi vaiennut. Mutta sen puhetavan jälkeen, jota USA:n sodanlietsojat viime aikoina yhä kasvaneessa vihassaan Saksaa kohtaan ovat suvainneet käyttää, ei meilläkään enää ole mitään syytä olla täysin avoimesti määrittelemättä kantaamme tämän asian suhteen.

Saksan kansa ei koko historiansa aikana ole tuntenut kaunaa, vihasta puhumattakaan, Amerikan kansaa kohtaan - tähän mennessä ei myöskään Amerikan kansa Saksan kansaa kohtaan. Siitä huolimatta yrittää herra Roosevelt kaikin juonittelun, vääristelyn ja panettelun keinoin vetää kansansa ja maansa sotaan Saksan kanssa.

Saksa ei ole halunnut tätä kehitystä, mutta kun kävi selväksi, että tässä ei puhunut tai voinut puhua Amerikan kansa, vaan että tätä politiikkaa harjoitti vain Yhdysvaltoihin virrannut koko kansainvälinen maailmanjuutalaisuus edustajansa herra Rooseveltin johdolla, otti Johtaja tämän asiain kulun huomioon ja valtakunnanhallitus otti sen mukaisesti alusta alkaen laskuihin Rooseveltin vihamielisyyden. Tähän presidentti Rooseveltin asenteeseen nähden haluaisin nyt heti todeta seuraavaa:

toimittavatpa Yhdysvallat sotatarpeita vihollisillemme missä määrin hyvänsä, yhtyvätpä Yhdysvallat sen lisäksi sotaan meitä vastaan tai ei, sodan lopputulokseen, s.o. akselin ja sen liittolaisten voittoon, ei sekään enää voi mitään vaikuttaa.

Tosin täytyy kysyä itseltään, miksi juuri sellaisten kansojen, joiden maiden välille kohtalo on sijoittanut useiden tuhansien kilometrien valtameren, täytyy sotia keskenään.

Nykyinen tilanne onkin ymmärrettävissä vain, kun otetaan huomioon, että tässä asiassa eivät ole vastakkain Saksan, Italian ja Amerikan kansojen todelliset edut, vaan toisella puolen nuorten, kansallisen olemassaolonsa, uuden sosiaalisen järjestyksen ja hyödykkeiden oikeudenmukaisemman jaon puolesta taistelevien kansojen edut ja toisella puolen kansainvälisen juutalais-plutokraattisen kansojen verenimijöiden maailman - jossa herra Roosevelt on etunenässä - edut.

Herra Roosevelt onkin lietsonut vihaa kansallissosialistista Saksaa ja fascistista Italiaa vastaan kaiken hänen itsensä ja hänen juutalaisten aatetoveriensa käytettävissä olevan hallitus- ja propagandakoneiston avulla. Mitään keinoja ei tässä ole kaihdettu. Vaihteen vuoksi parjataan yötä päivää milloin Saksaa, milloin taas Italiaa tai Japania. Sanotaan, että Saksa tahtoo kukistaa kaikki maailman uskonnot. Tai Hitler tahtoo valloittaa Etelä-Amerikan. Tai hän tahtoo alistaa valtaansa Yhdysvallat - ja sitten jälleen: Hitler tahtoo jakaa koko maailman. Kaikkea tätä uskotellaan Amerikan kansalle. Tietysti ollaan täysin selvillä siitä, että se kaikki todella on tylsää mielettömyyttä. Tiedetään, että Saksalla, jonka elämä sukupolvien ajaksi tulee kehittymään itään päin, ensiksikään ei ole mitään syytä eikä sentähden myöskään tarkoitusta hyökätä Amerikan kimppuun, ja toiseksi, että Saksan Amerikkaa vastaan kohdistaman hyökkäyksen ajatus ylipäänsä sotilaallisesti on yksinkertaisesti mielikuvituksellista typeryyttä. Vaikka amerikkalaisetkin sotilashenkilöt tämän aivan hyvin tietävät, puhuvat USA:n sodanlietsojat jatkuvasti Saksan hyökkäyksen mahdollisuudesta, sillä näitä tunnuksia tarvitaan omien tarkoitusperien naamioimiseksi. »Ottakaa varas kiinni»-metoodin mukaisesti keksitään Adolf Hitlerin maailmanvalloitussuunnitelmia, jotta tämän metelin turvin voitaisiin uudelleen pystyttää juutalais-plutokraattinen valta Amerikan välityksellä myös kaikkiin muihin maihin, jotka ovat karistaneet sen yltään. Yksinomaan tästä syystä kiihoitetaan sotaan uutta Saksaa, Italiaa tai Japania vastaan. Karttoja ja asiakirjoja väärennetään. Julistetaan USA:n puolueettomuutta ja samanaikaisesti rikotaan puolueettomuutta jatkuvasti. Sotatarvikkeita toimitetaan ja keksitään »cash and carry»-klausuuli, josta sitten ensin kumotaan »cash» ja sitten »carry». Julistaudutaan bolshevismin verivihollisiksi - ja liittoudutaan sen kanssa muutamaa viikkoa myöhemmin. Loppujen lopuksi annetaan ampumiskäsky ja ammutaan saksalaisia laivoja ja teeskennellään suuttumusta, kun saksalaiset laivat tällöin puolustautuvat.

Täytyy tosiaankin ihmetellä, miten kauan Amerikan kansan terve järki sietää tällaista hallituksensa katastrofipolitiikkaa.

Tosiasiassahan onkin silloin tällöin näyttänyt siltä kuin ymmärtäväiset amerikkalaiset olisivat panneet vastalauseensa tätä menettelyä vastaan. Viimeisten äänestysten mukaan Amerikan hallituksella on sotapolitiikkansa takana vain pieni murto-osa Amerikan kansasta. Sillä vaikka vieras hallitus pahoin aikein, röyhkeydessään ja vihassaan, kaikkien luonnonlakien ja erään presidentti Monroen viisaan ymmärtämyksen vastaisesti sekaantuukin kahden valtameren yli kaikkien muiden maanosien asioihin tahtoen terrorisoida näitä henkisesti ja aineellisesti, ei tämä voi olla Amerikan kansan elämäntahdon todellinen ilmaus. Sillä ensiksikin tällä kansalla on kaikkia aineellisia hyödykkeitä omassa maassaan ja toiseksi se tuntee selvästi, ettei sitä koskaan voida uhata, mutta ettei se myöskään koskaan voi näitä toisia kansoja henkisesti johtaa, saatikka hallita. Amerikka amerikkalaisille, Eurooppa eurooppalaisille - tämä on viisas kaava, jonka yläpuolelle kukaan ei ajan mittaan voi asettua saamatta aikaan mitä vaikeimpia maailmankatastrofeja. Jos Amerikan kansa seuratessaan presidenttinsä Rooseveltin luonnottomia päämääriä yhä enemmän eristäytyy ja antaa vetää itsensä sotaan puolta maailmaa vastaan, voimme sitä vain valittaa.

Vain yhden seikan tahtoisin tässä yhteydessä todeta: Jos asiat kulkisivat tähän suuntaan ja syttyisi sota toiselta puolen Amerikan Yhdysvaltain ja toiselta puolen Euroopan ja Itä-Aasian välillä, on nyt jo historian edessä selvää, että vastuu tästä sodasta ja sen kaikista seurauksista lankeaa yksinomaan presidentti Rooseveltille.

Nyt on kysyttävä, mitkä syyt oikeastaan ovat johtaneet Rooseveltin sellaiseen politiikkaan, joka on saattanut hänen kansansa vastoin sen tahtoa yhä lähemmäksi sotaa. Entiset Puolan lähettiläät, osaksi Washingtonissa, osaksi Pariisissa, ovat asiakirjojen mukaan aikanaan tiedoituksissaan hallituksilleen ilmoittaneet,että presidentti Rooseveltin kaikkien toimintojen pääaihe olisi etsittävissä hänen sairaalloisesta syyllisyydentunnostaan. Roosevelt olisi jo kauan ennen tämän sodan puhkeamista tietoisesti yrittänyt johtaa Amerikan kansan huomiota hänen sisäpoliittisista epäonnistumisistaan sosiaalisella ja taloudellisella alalla ulkopolitiikan alalle. Hän olisi sen vuoksi saarnannut vihamielisyyttä näillä molemmilla aloilla niin menestyksellistä kansallissosialismia ja fascismia vastaan ja vihaa näiden perustajia, Adolf Hitleriä ja Mussolinia kohtaan. Kun sitten Saksan ja Italian ja niiden johtajien asema Euroopassa yhä vahvistui, sai hän tietoisesti aikaan yleisen sotapsykoosin ja asettui avoimesti akselia vastaan hyökkäävän politiikan puolelle. Hän olisi siinä mennyt niin pitkälle, että hän jo vuonna 1938, Münchenin neuvottelun aikoihin, harjoitti sotakiihoitusta ja yltyi jopa uhkaamaan Englannin Chamberlainin-hallitusta lupaamalla kiristää sen peukaloruuveihin, jos sillä olisi aikomus yrittää sovinnollista ratkaisua Johtajan kanssa Puolan kysymyksessä.

Näistä tiedoituksista samoin kuin lukemattomista muista taatuista tiedoista, joita Amerikan presidentin viime vuosien asenteesta on tultu tuntemaan, ilmenee myöskin se peloittava tosiasia, että

presidentti Rooseveltia on pidettävä tämän sodan pohjimmaisena alkuunpanijana ja siis pääsyyllisenä siihen.

Amerikan kansalle itselleen tulee tämä sen presidentin politiikka vielä sekä aatteellisesti että aineellisesti kalliiksi. Sillä:

1. On selvää, että amerikkalaisen veronmaksajan täytyy olla mukana kantamassa tämän Saksaa vastaan käytävän englantilaisen sodan pääkuormaa. Tunnetusti ovat Englanti ja muut maat vielä nyt maailmansodasta Yhdysvalloille velkaa noin 15 miljaardia dollaria, joista nämä maat rauhan aikana eivät voineet maksaa edes korkoja, saatikka sitten kuoletusta, Jos näin oli laita vanhojen velkojen, on selvää, että uusia velkoja ei ylipäänsä koskaan voida maksaa. Jokainen kivääri, jokainen tykki ja jokainen lentokone, jonka Amerikka nykyisin toimittaa jollekin maalle, jää sentähden yksinomaan Amerikan veronmaksajien rasitukseksi. Mutta Amerikasta jatkuvasti vastikkeetta virtaavien arvojen täytyy johtaa suhteellisen lyhyessä ajassa tämä maa suurimpaan taloudelliseen pulaan, mitä mikään maa koskaan on kokenut. Luulen, että Amerikan katastrofi vuonna 1929 tulee olemaan lasten leikkiä siihen verrattuna, mihin tämä Rooseveltin sota- ja talouspolitiikka johtaa. Jo nyt näyttäytyy tämän myöhemmän katastrofin ensimmäinen ilmaus: alkava inflatio sosiaalisen vallankumouksen edeltäjänä.

2. Roosevelt väittää taistelevansa demokratian säilyttämisen puolesta. Jos hän todella tahtoisi tätä, ei hän tavoittelisi sotaa ja liittoutuisi bolshevistisen Venäjän kanssa; mutta tehdessään tämän hän ilmaisee tarkoituksensa päinvastoin olevan perustaa Amerikkaan hänen ja hänen juutalaisen aivotrustinsa ehdoton valta. Sen edestä on herra Roosevelt valmis uhraamaan Amerikankin poikien verta.

3. Roosevelt on liittoutunut ihmiskunnan suurimman vihollisen, bolshevismin kanssa. Tämäkin tulee Amerikassa aivan samoin kuin aikaisemmin muissa maissa automaattisesti johtamaan sosiaalisten vastakohtien jyrkkään kärjistymiseen. Presidentti Roosevelt on käsityksemme mukaan tällä liitollaan Neuvosto-Venäjän kanssa tosiaankin istuttanut hävittävän sosiaalisen katastrofin siemenen, joka aikanaan tulee järkyttämään Amerikan kansaa ja heittämään sen vuosikymmeniä taaksepäin.

4. Rooseveltin liitolla ateistisen bolshevismin kanssa täytyy olla vakavia seurauksia Amerikan kansan totuudenrakkaudelle ja uskonnollisille tunteille. Mutta ilmeisesti juuri tätä haluavatkin hänen juutalaiset

neuvonantajansa, jotka toivovat voivansa bolshevistisen jumalattomuuden taistelun tukemisella edistää omien materialististen päämääriensä saavuttamista. Luulen, että se päivä kerran koittaa, jolloin Amerikan kansa herää ja vaatii presidenttinsä ja tämän juutalaiset neuvonantajat tilille politiikasta, joka on tästä sodasta vastuussa, joka on kiihoittanut kansan toisensa jälkeen tähän sotaan ja joka nyt Amerikan tahdon vastaisesti kaikin keinoin koettaa syöstä omankin kansansa sotaan, jota Amerikka ei milloinkaan voisi voittaa ja joka vaatisi siltä vain suunnattomia uhreja.

Herra Churchill on täydestä vakaumuksestaan osallistunut tähän politiikkaan - missä määrin omasta alotteestaan, missä määrin presidentti Rooseveltin vaikutuksen alaisena, sivuutettakoon tässä. Herra RoosewItin ollessa pääsyyllinen lienee taas Englanti se, joka pääasiallisesti joutuu kärsimään, sillä Englannin tulevaisuudentoiveet ovat enemmän kuin synkät. Haluaisin esittää Englannin aseman ja mahdollisuudet kaikilla alueilla tässä sodassa lyhykäisyydessään seuraavasti:

1. Minkään amerikkalaisen avunkaan turvin se ei voi voittaa sotaa kolmiliiton maita ja näiden liittolaisia vastaan maassa eikä merellä. Määrätystä hetkestä lähtien täytyy sen apukeinojen pakostakin vähentyä meidän mahdollisuuksiemme kasvaessa.

2. Churchillin provosoimassa Englannin saarten ja Euroopan välisessä ilmasodassa ovat kaikki mahdollisuudet selvästi Englantia vastaan. Brittein saarten ja niiden talouden maantieteellinen asema keskitettyjä ilmahyökkäyksiä varten mannermaalle on paljon epäsuotuisampi kuin päinvastoin.

3. Akselin - ilman Japaniakin - Venäjän häviön jälkeen käytettävissä oleva talous- ja varustuskyky on paljon suurempi kuin Englannin ja Amerikan yhteensä.

4. Englanti menettää sotaa edelleen käydessään aseman toisensa jälkeen, ja sen maailmanvalta joutuu pakostakin yhä enemmän riippuvaiseksi vieraista.

5. Saksan ja sen liittolaisten päävoimavarojen keskitetty käyttö merellä, ilmassa ja maassa Brittein saaria vastaan tuhoaa Englannin saaret, jotka ennemmin tai myöhemmin joka tapauksessa joutuvat häviölle. Lontoon vallassaolijat ovat sotapolitiikallaan Saksaa vastaan johtaneet Brittiläisen imperiumin sen nykviseen tilanteeseen. Tässä vakavassa tilanteessa herra Churchill jälleen turvautuu tunnettuihin huiputusmetoodeihinsa, joiden vaikutukseen hän kyllä tuskin itsekään uskoo. Etupäässä hän kai koettaakin täten rauhoittaa omaa kansaansa, sillä niin heikoksi en vieläkään arvioisi herra Churchillin arvostelukykyä, että hän luulisi paljolla puhumisellaan tekevänsä vaikutuksen Saksan sodanjohtoon. Mainittakoon tässä yhteydessä kuitenkin yhä uudelleen toistuva Englannin väite saksalaisten muka tekemistä rauhantunnusteluista. Tämän suhteen haluaisin vain todeta, että

sen jälkeen kun Johtajan lukuisat valtiopäivillä tekemät rauhantarjoukset niin hävyttömästi hyljättiin - ja nimenomaan Ranskan kukistuttua - ei Saksan taholta enää koskaan ole tunnusteltu rauhan mahdollisuuksia, ei ole koskaan ollut aikomustakaan niitä tunnustella, eikä liioin nyt eikä tulevaisuudessa ole aiottu sitä tehdä.

Se, että siitä huolimatta Englannista yhä uudelleen tulee tietoja Saksan rauhantunnusteluista, on selitettävissä vain siten, että sellainen rauhankaipuu - jopa ehkä tuntuvampana kuin mitä herra Churchill toivoisi näkevänsä - todellisuudessa on havaittavissa Englannin kansassa. Keksimällä »Saksan rauhantarjouksia» Englannin hallitus ilmeisesti haluaa syöttää omalle kansalleen juttua Saksan heikkoudesta tehdäkseen sitten - omasta puolestaan sankarillisesti hylkäämällä moiset itse keksimänsä Saksan rauhantarjoukset - Englannin aseman vahvuuden, josta ei myöskään voida puhua, Englannin kansalle uskottavaksi. Nämä ovat kuitenkin valheita, joilla on lyliyet jäljet. Asiallisesti yhtä valheellinen, mutta englantflaiselle mentaliteetille sitä kuvaavampi - sillä siihen näkyy todella uskottavan - on Englannin propaganda Euroopan vallankumouksen hyväksi, eritoten Saksan joukkojen miehittämissä maissa - ja itsessään Saksassa. Paitsi Amerikan apua, jonka laajuuden suhteen Churchill tuskin voinee erehtyä, on tämä nähtävästi nykyisen Englannin hallituksen viimeinen toivo.

Ottakaamme heti tarkasteltavaksemme toinen kohta: vallankumous Suur-Saksassa. Herra Chuchill on aina ollut, on ja tulee olemaan huono psykologi. Hänestä sanotaan, että hän on se Eaglannin poliitikko, joka on antanut eniten vääriä lausuntoja ja urallaan kokenut eniten epäonnistumisia kaikesta huolimatta päästen päänínisteriksi asti. Eräissä deinokratioissahan tämä kyllä näyttää olevan erikoisen hyvä suositus. Mutta että hän valtiomiehenä asettaa koko maansa kohtalon sellaisten typerien toiveiden varaan, on siitä huolimatta perin harvinainen tyhmyys. Ryhtyisikö kansa, joka on voittanut historitansa suurimnat sotaretket, joka liittolaisineen ja ystävineen hallitsee Enrooppaa, joka vihdoinkin on turvannut elintilansa ja siten tullut ulkomaailmasta taloudellisesti riippumattomaksi, joka vuosisatoja kestäneiden taisteluiden jälkeen kokee Suur-Saksan luomisen, ryhtyisikö se tosiaan kapinoimaan! Ja sama pitää paikkaansa Italiaankin nähden, jonka on kiittäminen kaikesta juuri Ducen vuosisatais-olemiista ja hänen fascistista liikettään. Mutta vaikka näin ei olisikaan, ja vaikka Saksa sen sijaan, että on saanut voiton toisensa jälkeen, olisikin kärsinyt tappion toisensa perästä, olisi kuitenkin yksi asia varma: kansallissosialistinen Saksa ei koskaan antautuisi! Herra Churehillillä ei siinä pintapuolisuudessaan, joka on hänelle koko hänen elänänsä ajan ollut tunnusmerkillistä, ole harmainta aavistustakaan nyky-Saksasta. Eräs englantilainen kirjoitti hiljattain iloisena, että venäläinen komissaari on

kovaa ainesta. Jos tämä on totta, jos venäläinen komissaari on kovasta puusta, silloin on kansallissosialismi valettu teräksestä.

Ylipäänsä voi Englanti olla vakuutettu siitä, että kansalla, jota Adolf Hitlerin tapainen mies johtaa, on vain yksi ajatus: sen sodan saattaminen voittoisaan loppuun, johon se on pakotettu. Vuoden 1918 marraskuu ei Saksan historiassa tule toistumaan.

Mutta sitä ei Englannissa ymmärretä, koska ei tahdota antaa riistää itseltä viimeistä toivoa, ja vain tästä syystä uskotaan Lontoossa yhä edelleen myös, että vain ottamalla pari edellisen sodan aikuista propagandajyrää uudelleen käytäntöön saataisiin toisissa maissa aikaan levottomuuksia ja vallankumouksia. Paitsi sitä, että olettamus, että meidät voitaisiin niin sanoaksemme Saksan valtapiirissä voittaa sellaisin vedenpaisumuksentakaisin keinoin, on suorastaan loukkaus omaa propagandaamme kohtaan, on koko ajatus sinänsä lapsellinen. Herra Churchillin, jota hänen maanmiehensä äskettäin juhlivat Englannin suurimpana varustelu-asiantuntijana, pitäisi oikeastaan tietää, että tänä moottorien, panssarivaunujen ja syöksypommittajien aikakautena vallankumoukset aseista riisutuilla alueilla ovat alunperin mahdottomia. Mutta Churchillille on tässäkin suhteessa annettu huonoja neuvoja ja tietoja. Tämä ei kuitenkaan ole ratkaisevaa.

Euroopan kansat eivät lainkaan tahdo kapinoida. Tietysti on selvää, ettei mannermaamme jälleenrakennustyötä, sen jälkeen kun Englannin politiikka on syössyt Euroopan sotaan, voi yhdessä yössä loppuun suorittaa. Synnytystuskat eivät tässäkään voi jäädä tuntumatta. Monin paikoin on ensin mukauduttava uusiin olosuhteisiin ja totuttauduttava uuteen tilanteeseen. Joskin siis vielä paljon on selityksien, neuvottelujen ja säännöstelyjen varassa, niin yhdestä asiasta Euroopan useimmat ihmiset jo nyt ovat täysin yhtä mieltä: ettei Englannilla koskaan tulevaisuudessa ole mitään tekemistä mannermaalla.

Liian kauan on Englanti täällä harjoittanut vallattomuuttaan, usuttanut toista toisensa kimppuun, juonitellut, lietsonut yhä uusia sotia ja käynyt ne melkein aina vieraan veren turvin. Sen tietää jokainen lapsikin nykyään. Sentähden Eurooppa ei kerta kaikkiaan enää tahdo tietää mitään tästä Englannin politiikasta. Jopa Ranskassakin alkaa Euroopan omatunto tässä mielessä herätä. Tämä viimeinen Englannin sota, joka vielä kerran on aiheuttanut paljon kärsimyksiä ja kyyneleitä mantereemme eri maissa, on saanut mantereemme asukkaitten ajattelutavassa aikaan muutoksen nopeammin kuin mitä monet rauhanvuodet olisivat voineet tehdä. Vaikkakaan moni ei tätä itsekkäistä syistä vielä nyt halua nähdä tai ehkäpä vain ei halua myöntää, ei kuitenkaan se tosiasia ole kiistettävissä, että Euroopan kansat ovat nyt entistä lähempänä toisiaan. Jos jotkut piirit siitä huolimatta vielä ovat horjuneet, on Englannin liitto bolshevismin kanssa Eurooppaa vastaan avannut myös sellaisten piirien silmät. Jokainen eurooppalainen tietää, että Englanti nyt ei haluaisi mitään mieluummin kuin antaa Euroopan sortua ja menehtyä bolshevistisessa katastrofissa, siinä - tosin haaveellisessa - toivossa, että itse voisi pitemmäksi ajaksi pelastautua saarelleen ja kenties loppujen lopuksi taas kerran kiihoittaakseen mannermaan itää vastaan.

Mutta Euroopan kansat, enimmäkseen Englannin liittolaiset tai maat, jotka Englanti on syössyt sotaan Saksaa vastaan ja siten onnettomuuteen, luopuvat toinen toisensa jälkeen Englannista ja kääntyvät meidän puoleemme tarjoamaan poikiaan taisteluun yhteistä bolshevistista vihollista vastaan. Eurooppa ensi kertaa historiansa aikana sovinnon tiellä! Tosiaankin merkittävä kehitys! Kansojen tarkka vaisto on auttanut niitä löytämään oikean tien entisiä hallituksiaan vastaan, jotka nyt emigrantteina istuvat Lontoossa Churchillin, Stalinin liittolaisen, kanssa saman pöydän ääressä ja joista heidän pettyneet kansansa jo nyt eivät enää halua mitään tietää. Tällä hetkellä taistelevat melkein kaikkien Euroopan maiden pojat idässä maanosiemme elämän ja kulttuurin säilyttämiseksi. Tässä yhteisessä taistelussa vuodatettu veri painaa vaa'assa enemmän kuin menneen aikakauden perinteet. Uusi Eurooppa marssii vääjäämättömästi ja vastustamattomasti, tahtovatpa herra Churchill ja herra Roosevelt juutalaisine takaatyöntäjineen tätä tai eivät. Tämän mantereen kansat rakentavat uuden Euroopan eivätkä anna - oli sota tai rauha - itseään kenenkään siinä työssä häiritä.

Sotilaallisesti suojattuina ja taloudellisesti turvattuina voimme organisoida maanosamme poliittisesti aivan kuin rauhan aikana. Ja jos vielä jonkun aikaa silloin tällöin tuleekin pommittajia, tulemme huolehtimaan siitä, että tämä maksetaan kymmenkertaisesti. Tosiasiallisesti voisi Eurooppa nyt - jos se kävisi välttämättömäksi - käydä 30-vuotista sotaa ilman, että mannermaamme sen johdosta koskaan joutuisi vakavaan vaaraan. Kansojen kasvavan yksimielisyyden ja yhtyneisyyden avulla mantereemme tulee yhä vahvemmaksi tekijäksi jokaista vastaan, joka uskaltaa hyökätä Euroopan kimppuun. Ja, hyvät herrat, Euroopan uuden, akselin ystävineen johtaman järjestyksen rinnalla kulkee Itä-Aasia Japanin ja sen ystävien johdolla uutta järjestystä kohti. Kukaan ei ajan mittaan voi tätä kehitystä estää. Vaikkapa tämän päämäärän saavuttaminen vielä vaatisikin suuria ja valtavia voimanponnistuksia ja uhreja, niin

nuorten kansojen taistelussa uuden järjestyksen puolesta juutalaisten liikemiesten ja omien kansojensa poliittisten sortajien kansain välisen koplan asianajajia vastaan ei lopullinen voitto voi olla epäilyksen alainen. Siksi on kohtalo myös niin runsaasti siunannut tähänastista taisteluamme. Se pysyy myös meidän puolellamme aina heräävän maailman uutta järjestystä vastaan hyökkäävien voimien lopulliseen tuhoamiseen saakka.